

LYNN
MESSINA

NESTOUDNÁ ZVĚDAVOŠT

ROMÁN

NESTOUDNÁ
ZVĚDAVOST

Copyright © 2018 by Lynn Messina

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Limrová, 2022

Cover © Adéla Korbelářová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3011-7 (pdf)

NEŠTOUDNÁ ZVĚDAVOŠŤ

LYNN MESSINA

*Věnováno Joyce.
Nebýt jejích pečlivých korektur,
neustále bych se ztrapňovala.
(Tumbridge Wells!)*

KAPITOLA PRVNÍ

Slečna Beatrice Hyde-Clareová si během večeře znovu a znovu představovala, jak po vévodovi z Kesgravu Damienu Matlockovi hází jídlo. Munice se postupně měnila podle toho, jaký chod se právě podával. Ať už šlo o rybí karbanátky s olivovou pastou, nadívaná rajčata, telecí kotletky, ztracená vejce, filety z lososa nebo pusinky se zavařeninou, to nutkání bylo stále velmi silné. V okamžiku, když zrovna opravoval hostitele, lorda Skeffingtona, a vysvětloval mu, že se zmylil v počtu lodí, které pod velením generála Nelsona bojovaly v bitvě na Nilu, viděla naprosto živě, jak mu na hlavu vyklopí plný talíř úhořů *à la tartare*. Pomyšlení, že by si pak ze zlatých loken vyčesával petržel, ji ohromně pobavilo, a když si potom představila kousky strouhanky na jeho ostře řezané bradě, musela zakrýt úsměv.

Na vévodovi bylo ostře řezané vlastně úplně všechno včetně širokých ramen, jejichž přednosti podtrhoval oděv ušitý tak dokonale, že by od nich nedokázal odtrhnout pohled ani tak slovuťný krejčí, jako byl Weston. A nevěřicně by hleděl i na jeho názory, které byly velice často vyjadřovány s mírným ušklíbnutím, jež se ani nesnažil maskovat. Impozantní byla i vévodova výška – bezmála sto devadesát centimetrů –, díky níž na své společníky hleděl s nezúčastněnou přezíravostí, jako by si prohlížel obzvlášť nezajímavou kolonii mravenců.

Ale vzhledem k tomu, jakým způsobem se vznešená smetánka snažila vetřít do jeho povýšené přítomnosti, se jeho chování nejspíš dalo pochopit. Muž jeho kalibru – pohledného vzhledu, společenského postavení a nadmíru nadité peněženky – si mohl dovolit ledasco. Bea nepochybovala, že kdyby probodl hostitele mečem, Skeffington by se mu ještě omluvil, že mu zakrvácel čepel.

V životě se nesetkala s tak nesnesitelným stvořením. Stačilo pouhých pár minut v jeho přítomnosti a rázem se stal terčem její nanejvýš horoucí nelibosti.

O čtyřicet osm hodin později už spotřebovala veškeré sebeovládání, aby jeho směrem nevystřelila vrchovatou lžící citronového ledu.

Taková situace pro ni byla velice neobvyklá, protože Beatrice Hyde-Clareová byla za jiných okolností skutečně dobře vychovaná mladá dáma, která jen zřídka projevovala emoce nad společensky přijatelnou mez. Smrt rodičů oplakala už v době, kdy sotva odrostla dětským střevíčkům. Hluboce ctila tetu a strýce, kteří byli natolik štědrí a laskaví, že si ji vzali k sobě. K sestřence a bratranci se chovala s respektem a jejich mladistvé nadšení vyvažovala svým věkem a zkušenostmi. Ještě nikdy se jí nestalo, aby někoho okamžitě neměla ráda. Dokonce ani slečnu Otleyovou, dívku klasické anglické krásy – bledý obličej, růžové tváře, našpulené rty a světle modré oči lemované černými řasami –, která před dvěma dny vstoupila do salonku s výrazem královny kynoucí svým poddaným. Když tato mladá dáma, dědička významného rodu, uštěpačně utrousila, že Bea je ve svých šestadvaceti letech stále ještě svobodná, její oběť se na ni pouze laskavě usmála a pochválila obrovský klobouk, který slečně Otleyové balancoval na hlavě. Onen nepřehlédnutelný důkaz kloboučnického umu ověšený peřím a ovinutý hedvábím byl skutečně příliš velkolepý, než aby se dal nazvat prostým *čepcem*. Bea, jejíž sbírka klobouků

neobsahovala nic víc než obyčejné čepce, nahlas uvažovala, zdali na ostrově zbyli ještě nějakí opeření pštrosi.

Slečnu Otleysovou to ohromně potěšilo a odvětila, že nikoli.

Taková extravagance přirozeně imponovala Floře, která se okamžitě nabídl, že bude mladé dámě nosit a obstarávat všechno, oč požádá.

Beu to příliš nepřekvapilo, vždyť její sestřence bylo pouhých devatenáct let a takové projevy sebevědomí a blahobytu ji snadno okouzlovaly. Flořin bratr, o dva roky starší a moudřejší mladík, však sestřinu náhlou oddanost považoval za směšnou a neváhal utrousit několik jedovatých poznámek o její podlézavosti, což vyvolalo silnou obrannou reakci.

Ti dva se do sebe pustili a Bea si pomyslela, že s pochlebující Florou, jízlivým Russellem a nafoukaným Kesgravem ji na venkovském panství lorda Skeffingtona čeká rozkošný týden.

Když souhlasila, že svou tetu doprovodí do domu v Lake Districtu, který patřil její staré přítelkyni ze školy, očekávala, že tu prožije relativně poklidný čas naplněný četbou knih, dlouhými procházkami po venkově a užije si příjemně teplé zářijové povětrí. Věděla, že se její neter a synovec tuze rádi škorpí, ale doufala, že se Russell zabaví rybařením nebo střelbou a Flořino ego nechá na pokoji.

Její úvahy byly jistě položeny na pevném základě, ale pozapomněla v nich počítat s možností, že by mohlo tři dny nepřetržitě pršet. Kdyby si byla uvědomila, že může být vydána na milost a nemilost nepříznivému počasí, zdvořile by pozvání odmítla jako strýc, který prohlásil, že má jiné závazky.

Aby byla spravedlivá, dům v Lakeview byl nadmíru pohodlný. Panství bylo postaveno v jakobínském stylu a nechyběly tu ani stylové vytříbené kolonády. Prohlídku domu a jeho okolí si skutečně užila, stejně jako historky o jednotlivých místnostech, které jim lady Skeffingtonová během exkurze vyprávěla. Stavba

to byla opravdu nádherná. A nemohla by si přát ani přívětivější hostitele, protože jeho lordstvo byl přátelský pětapadesátiletý muž, jehož působivou výšku a hrozivé obočí vyvažovalo laskavé srdce. Její lordstvo byla dáma, jež mohla svou postavou nahánět strach, vždyť byla jen o několik centimetrů menší než její manžel, ale ve skutečnosti se neustále za něco omlouvala a svůj čas i domov dávala štědře k dispozici.

Tyto přednosti však nemohly změnit skutečnost, že to příšerné počasí trápilo hosty nejspíš schválně. Odpoledne se nebe vyjasnilo přesně na tak dlouhou dobu, aby pánové mohli sbalit pruty, dorazit k jezeru a chytit jedinou rybu. Pak se nad nimi znovu zatáhlo a spustila se průtrž. Nejhorší na tom bylo, že se o ten jediný úlovek postaral právě lord Kesgrave, jako by i matka příroda souhlasně povzbuzovala vévodovo sebevědomí, což Beatrice nevýslovně rozčilovalo.

Její prohlášení, že se nezúčastní chystaného večírku, se však u tety Very nesetkalo s pochopením. Její špičatá brada, křivý nos a bouřkově šedé oči daly jasně najevo hluboký nesouhlas. Coby chudá příbuzná musela Bea dělat, co jí nařídili. Pokud by si přála být svobodná, mohla přirozeně kdykoli odejít a zkusit se světem probíjet sama.

Teta i strýc ji samozřejmě měli rádi, vždyť je k tomu zavazovalo rodinné pouto, ale projevy nezávislosti nikdy netolerovali, a Bea to od nich ani neočekávala. Neprovdaná žena takto pokročilého věku byla nepochybně vadou, kterou nebylo možné jen tak přejít mlčením. Byla tedy povinna vynahradit jim jejich péči a ochotně doprovázet tetu v roli společnice a později dohlížet na děti své sestřenky jako guvernanka.

Bea si uvědomovala, že ani jedna z těchto perspektiv není nijak zvlášť lákavá, přesto jí ani hrozba takové budoucnosti nepomohla odhodit přirozenou plachost, která jí kdysi tak zásadně pokazila první sezonu ve společnosti. Jako každá mladá dáma, jež čerstvě

dokončila školu, do ní vstupovala se směsicí úzkosti a nadšení. O svém vzhledu si nedělala iluze. Měla nevýrazné rysy, nezajímavé vlasy, štíhlou postavu s překvapivě ostrými rameny, o nichž teta občas prohlašovala, že by se hodily k šermu. Přesto se ale domnívala, že sprška pih, které měla na nose, dodává její jinak obyčejné tváři nádech přitažlivé nevyzpytatelnosti.

Jak hluboce se mylila!

Stačilo pár týdnů a bylo jasné, že ty pihy působí stejně fádně jako všechno ostatní na jejím těle.

Ano, fádně.

To byl přívlastek, který na její adresu zazníval během první sezony nejčastěji. Nejdříve z úst slečny Broughamové, podle dědičky, jejíž marnivost si vyžádala řadu obětí, a velice rychle se pak rozšířila. Beatrice, která měla odjakživa sklony k plachosti, měla najednou úplně svázaný jazyk a nedokázala promluvit, aniž by přitom nekoktala. A nezáleželo na tom, jaká odpověď od ní byla právě vyžadována. Obyčejné konverzační fráze jí činily stejně velké potíže jako bonmoty.

I po těch letech ji naplňovalo úžasem, jak neobyčejně obyčejná vlastně je, protože tam uvnitř, ve vlastní hlavě, si připadala zajímavá, chytrá, rozhodná a pohotová. Rozdíl mezi tím, za jakou se považovala a jakou skutečně byla, byl nevýslovný. Kdyby v sobě našla alespoň špetku bojovnosti, pohrdla by skutečností, jak snadno podlehla nízkým očekáváním svého okolí a vlastně i svým vlastním. Veškerou vůli zděděnou po rodičích však bohužel spotřebovala už před dávnou dobou. Proto teď seděla v elegantně nazdobené jídelně lady Skeffingtonové, pohledem probodávala lorda Kesgrava a představovala si, jak po té pohledné tváři stéká kávový pudink *à la religieuse*.

Všimla si, že není jediná, kdo si přeje být někde jinde. Syn lorda Skeffingtona Andrew, majitel litého obočí zděděného po otci a laskavých zelených očí po matce – což byla nadmíru

zneklidňující kombinace –, klepal prsty o desku stolu prakticky od chvíle, kdy se usadil. Jako by počítal vteřiny, které zbývají do chvíle, než bude smět odejít. Jeho přítel hrabě Amersham, muž s jemnými rysy a roztěkaným výrazem, jenž naznačoval poddajnou povahu, se rovněž nemohl dočkat odchodu, ale dával to najevo méně okatým způsobem. Jeho zrak se tu a tam toužebně upřel ke dveřím.

Lord a lady Skeffingtonovi byli vývojem událostí naopak očitě potěšeni, protože se rádi chlubili svou pohostinností a dést jim k tomu neustále poskytoval příležitost. Právě dnes učili celou společnost novou karetní hru, jejíž pravidla vycházela z *baccaratu* a vymyslel je sám lord. Navíc přítomným nabídli uvedení divadelního kusu, který napsalo její lordstvo.

Beatrice si představila amatérské představení, v němž by účinkovali hosté, a v duchu se otřásla. Flora a Russell by byli nemožní, protože ani jeden z nich nedokázal nic předstírat. Pokaždé když se pokoušeli lhát, zadrhl se jim hlas a slova zněla příliš afektovaně. Jejich matka, ačkoli měla k přetvářce a polopravdám větší nadání, si vypěstovala nepříjemný zvyk, a kdykoli jí nějaký džentlmen věnoval soustředěnou pozornost, nervózně se chichotala. Překrásná slečna Otleýová měla na první pohled značné sklony k dramatizování, ale Beatrice ji podezírala, že je sama se sebou příliš spokojená, než aby byla ochotná hrát někomu jinému. Ani v případě jejích rodičů se nedalo předpokládat, že by se takového podniku zúčastnili, a to z jediného prostého důvodu. Paní Otleýová považovala celou sešlost za příležitost k navázání kontaktů s rodinou. Její manžel, muž s uštěpačnou tváří, láskou k zářivým barvám – dnes měl na sobě smaragdově zelenou vestu – a prachem mamonu pod nehty, neboť vydělal jmění obchodem s kořením, přemýšlel podobně jako ona. Dědic lorda Skeffingtona musí jejich dceru požádat o ruku, i kdyby na rozmáčeném venkově měli zůstat dalších deset měsíců.

Pokud šlo o herecké nadání mladého Skeffingtona a jeho přítele, Beatrice si netroufala hádat, ale velmi by se divila, kdyby se kterýkoli z mladých mužů ochotně propůjčil k účasti na divadelním představení. Vysmáli se všem návrhům připojit se ke hře oné pochybné verze baccaratu a raději strávili odpoledne ve studovně naproti salonku a zahráli si vlastní hru. Po chvíli se k nim připojil vikomt z Nuneatonu, tedy bratranec jeho lordstva Michael Barrington. Byl to elegant vytríbeného vkusu s natolik vybroušeným smyslem pro nezájem, až Bea chvílemi pochybovala, jestli si vůbec všiml, že je v Lake Districtu. S dokonalým stříhem vlasů, vysokým límcem a v saténových pumpkách vypadal jako někdo, kdo si myslí, že je stále v Mayfairu. Jaké bude jeho překvapení, až si uvědomí, že nejenže se nachází v divoké Cumbrii, ale také se od něj očekává účast v nanejvýš nevítaném představení.

Zbýval už jen vévoda Kesgrave, který by musel převzít několik rolí, ale to by bylo hluboko pod jeho úroveň. Své pohrdání takovým návrhem dal vskutku citelně najevo. Beatrice na okamžik uvažovala, že podnik podpoří jen proto, aby vévodu mohla vidět trpět. Nepochybovala, že by si ve své roli vedl mizerně, a nemohla se nabažit představy, jak po něm celá společnost znechuceně hází shnilá rajčata.

Pomyšlení na to, jak mu do očí stéká kyselá rajska šťáva, ji natolik zaujalo, že si málem nevšimla, že je jídlo u konce a dámy vstávají.

Salonek v Lakewoodu byl stejně okázalý jako jídelna a lady Skeffingtonová se s elegancí ujala podávání odpoledního čaje, zatímco přijímala komplimenty na adresu vytríbeného nábytku.

„Ten brokát se nádherně leskne,“ prohlásila paní Otleyová a přejela dlaní po potahu modrého divanu. Stejně jako její lordstvo i ona byla zralá padesátnice a tuto skutečnost se také snažila zamaskovat silným nánosem růžového pudru na tvářích. Na rozdíl od velectěné hostitelky byla však paní Otleyová sotva metr a půl

vysoká a buclatější, než by její kulaté tváři a bleděmodrým očím slušelo. „A na dotek je tak hedvábný. Úplně žasnu. A musím vám pochválit i stůl. Poznám přece kvalitní řemeslnou práci, když ji vidím. Nebudu vás uvádět do rozpaků otázkou, odkud pochází, ale doufám, že víte, jak obdivuji vaši ochotu nešetřit penězi a zařídit místnost opravdu stylově. Spousta lidí dnes šetří, kde může.“

Paní Otleyová zřejmě neměla na mysli nikoho konkrétního, ale Beatrice si všimla, že tetě při té poznámce ztuhla ramena, jako by to byla ona, kdo nedokáže ocenit extravagantní interiér.

Došlo tedy k závažnému nedorozumění. Teta Vera začala hostitelku spěšně ujišťovat, že i ona dokáže ocenit kvalitu. Neváhala ale dodat, že stejně důležité je pro ni pohodlí. „Nikdy bych si nepořídila luxus, který bych si zároveň nemohla užít. Proč by si člověk pořizoval nádherný axminsterský koberec, když pod tím hustým vlasem ani není vidět vzor?“ zeptala se a našpulila rty, jako by právě došlo k neslýchané nespravedlnosti.

Paní Otleyová souhlasila a potom se ponořily do diskuze o všech překrásných kobercích, které kdy viděly poničené blátem a rebarborovým koláčem. „Správně umístěná rohož občas není na škodu.“

Teta Vera nakonec nadhodila, že vůbec nejlepší by bylo vyškolit lépe služebné, aby si před vstupem do sídla pořádně čistily boty a koláče servírovaly pouze v jídelně nebo u snídaňového stolku, jak se patří. Všechny dámy pak souhlasně pokyvovaly hlavou.

Tak to šlo dál a dál. Přemrštěně srdečný souhlas střídal nesouhlas a Beatrice žasla nad tím, jak se ty dvě ženy mohou považovat za přítelkyně, když se obě snaží především získat uznání lady Skeffingtonové. Bylo to mezi nimi takové už před třiceti lety, když spolu chodily do dívčí školy paní Crawfordové, nebo se to stalo až v poslední době? Možná za to mohla skutečnost, že teta Vera, jež s charakteristickou pokorou žila pohodlně spíše na okraji společnosti, netrávila s lady Skeffingtonovou tolik času

jako její soupeřka, která neustále dávala jasně najevo, že se obě dámy často setkávají v Londýně.

Paní Otleyová byla navíc odhodlaná spojit obě rodiny ještě užším poutem a provdat svou dceru za syna jejího lordstva. Bylo to samozřejmě zcela přirozené, protože nebylo nic rozumnějšího než spojit bohatství a krásu s bohatstvím a postavením. Teta Vera přijala pozvání do Lakeview z naprosto stejného důvodu. Dvě zbrusu nové a zcela nadbytečné róby, které kvůli této návštěvě koupila Floře, toho byly jasným důkazem. Nijak však nesnižovaly její znechucení nad nepokrytými snahami paní Otleyové vystoupat po společenském žebříčku. Její vlastní matka byla dcerou hraběte, což bylo mnohem působivější než nějaký baron, který zplodil její přítelkyni. A jestli má nějaká dívka ulovit manžela s titulem, pak to bude Flora, a nikoli Emily.

Beatrice nepřipadalo, že by si mladý Skeffington, který nedávno oslavil čtyřicetý narozeniny, byl své ceny nějak vědom, neboť ani o jednu z mladých dam neprojevil zájem, ale ani se jich neobával. Beu dokonce napadlo, že by mu trocha zdravého strachu prospěla, protože tetě Veře nebyla promyšlená manipulace nijak cizí, pokud by s její pomocí dosáhla kýžených výsledků. Beatrice netušila, jak hluboko by ve svých intrikách dokázala klesnout paní Otleyová, ale vzhledem k vzájemné soutěživosti, kterou obě dámy dosud projevíly, odhadovala, že se její tetě vyrovná a možná ji dokáže i překonat.

Ačkoli se obě matky snažily stavět své dcery proti sobě, Flora a Emily se jejich snahám odmítly podřídit. Flora byla hezká takovým nenápadným způsobem. Měla rovné kaštanově hnědé vlasy, oříškové oči, zdravé bílé zuby a věno, o němž by se dalo říct, že je velkorysé, ne-li přímo štědré. Byla však Emily příliš uchváćena, než aby se zmohla na cokoli kromě tichého obdivu a čekání, kdy bude oslovena. Momentálně seděla na pohovce u krbu a napjatě vyčkávala, co druhá dívka řekne. A když slečna

Otleyová nakonec skutečně promluvila, chtěla od Flory potvrzení, že je její dojem správný a modré ladění pokoje neobyčejně podtrhuje její krásu.

„Ještě nikdy jsem neviděla modrou, která by byla tak lichotivá,“ vyhrkla nadšeně Flora, než si uvědomila, že svůj kompliment namířila špatným směrem. „Totiž... chci říct, že jsem ještě nikdy neviděla plet, které by tolik lichotila modrá, jako je ta vaše.“

Beatrice, která rozhovoru přihlížela, protočila panenky a pomyslela si, že to byla ta nejhoupější věc, jaké kdy byla svědkem. Kdyby v sobě našla alespoň špetku potměšilosti, pokusila by se jejich pozornost zaměřit na vévodu, který by jejich pozornost jistě shledal velmi rozčilující.

Ne, řekla si, když ji pak přepadl jiný nápad. Ať se na vévodu soustředí raději pozornost paní Otleyové a tety Very. Získání takového úlovku by přece stálo za zničení třicet let trvajícího přátelství.

Bylo by to mnohem zábavnější než sledovat, jak si z vlasů vybírá kuřecí masové koule s hráškem a žele.

Beatrice k něčemu takovému ale neměla sklony. Byla to žena poddajná, která už v sedmi letech zjistila, že být závislá na laskavosti rodiny je totéž jako být jim vydána na milost. Teta a strýc, kteří vůči Floře a Russellovi projevovali bezbřehou trpělivost, od ní očekávali okamžitou poslušnost. A protože byla z praktického těsta, bez protestů jim vyhověla. Její schopnost porozumět příčinám nejrůznějších problémů a najít pro ně řešení z ní činila nepostradatelnou společnici pro celou rodinu. Občas jejich troublefalost snášela jen s odporem, na druhou stranu byla vždy vděčná za materiální podporu, kterou jí poskytovali. Měla co jíst, měla měkkou postel a její šatník zaostával za nejnovější módou jen o rok nebo o dva, což jí připadalo rozumné.

Kdyby se snažila, jistě by našla věci, s nimiž by nebyla spokojená, protože svět byl přece plný nespravedlnosti, počínaje smrtí

jejích rodičů, kteří utonuli během nehody na lodi, když jí bylo pouhých pět let. Podle ní ale nebyl důvod stěžovat si na okolnosti, které stejně nemohla změnit. Bylo zkrátka snazší dělat to, co se po ní chtělo, a potom se ukrýt do soukromí vlastních myšlenek, což dělala právě teď, když teta Vera soutěžila se starou přítelkyní a Flora uctívala jednu zcela novou.

Pro bádání nad vlastními myšlenkami by jistě byla lepší nějaká kniha, ale Beatriciny večerní šaty neměly žádné kapsy, v nichž by mohla pašovat praktické věci do jídelny, a tady v salonku byly k dispozici jen staré módní časopisy. Věděla, že se v prvním patře nachází knihovna, a to hned naproti hudebnímu salonku, protože ji na to upozornilo její lordstvo, když je po příjezdu na panství provádělo po domě. Prohlídka však probíhala příliš rychle, než aby se tam stačila porozhlédnout. Beatrice si byla poměrně dost jistá, že by tu místnost znovu našla, a plánovala, že tak učiní při nejbližší příležitosti.

Pánové se u portského nezdrželi dlouho a brzy se k nim v dobré náladě připojili. Nadšeně přitom debatovali o zítřejším výletě, protože si nedokázali představit, že by mohlo stále tak vytrvale pršet.

„Dnes večer vane opravdu silný vítr,“ vysvětloval Amersham. „Zcela jistě brzy rozfouká mraky.“

Beatrice si pomyslela, že jeho poznámka jasně odhaluje, jak málo rozumí principům fungování počasí, ale lord Skeffington i jeho syn souhlasili. Vikomt Nuneaton začal uvažovat o tom, jak silný vítr je na rozfoukání mraků asi potřeba, a pan Otley přispěl historkou o nepříjemné plavbě po Ganze za silné vichřice.

Vévoda Kesgrave, jenž si během večere, odpoledního čaje ani ranní snídáně nenechal ujít sebemenší příležitost někoho opravit, na to nic neřekl. Beatrice to nepřičíkala skutečnosti, že by vševědoucí lord o řádění živlů neměl žádné vědomosti. Jeho mlčení souviselo spíš s jeho očividnou roztěkaností. Jeho modré

oči, obvykle tak pronikavé a plné odhodlání, byly nyní zastřené a zamýšlené.

Nejspíš ho nudíme, pomyslela si Bea pobaveně. Dobře mu tak, to má za to neustálé puntičkářství.

Prekvapovalo ji, že člověk jeho postavení se k projevům napomenutí vůbec snižoval. Kdyby ona byla vévodkyní, měla by tolik práce s užíváním si všech svých privilegií, že by si druhých lidí vůbec nevšímal. Celé dny by trávila činnostmi, které ji tolik těší: četbou, hrou na fortepiano, dlouhými procházkami a obtěžováním kuchyňského personálu, aby upekli další dorty. Možná by se mohla naučit něco nového, například kočírovat čtyřspřeží. Šikovné kočí odjakživa obdivovala a představovala si, jak vzrušující by bylo mít nad něčím takovým kontrolu. Její osobní zkušenost byla bohužel omezena na pouhé vysedávání v drožkách tažených starými herkami, které si to znuďně šinuly do stájí na Hyde-Clare.

Takový Kesgrave, zralý dvaatřicetiletý muž, si takových věcí dávno nevšímal, což Beatrici ještě víc popuzovalo.

„Proč sem vůbec přijel?“ přemýšlela rozladěně.

U ostatních hostů to bylo jasné, protože Nuneatonovi patřili k rodině a Otleyovi doufali, že k ní co nevidět patřit budou. Amersham přijel, aby Skeffingtonova dědice udržel doma, protože žádný mladý muž na prahu dospělosti se nevydá všanc životu na venkově bez spolehlivého spojence. Motivací tety Very, která je sem všechny přivezla, byla jednak zvědavost a pak hrabivost. Beatrice nepochybovala, že její tetička toužila vidět sídlo své někdejší spolužačky stejnou měrou, jako si přála zajistit Floře bohatství.

Pro vévodovu přítomnost však neexistovalo žádné jednoduché vysvětlení a Beatrice pojala podezření, že byl pozván za jediným účelem, totiž aby ji trýznil.

Takový závěr byl samozřejmě bizarní a pošetilý, protože Beatrice Hyde-Clareová nepatřila k osobám, které by někdo chtěl trýznit, a to pomyšlení ji trýznilo ještě víc. Pro ženu, která se už dávno

smířila s tím, že je nikdo, byla takováto zkušenost absurdní, ale té myšlenky se nedokázala zbavit. Stejně jako nedokázala potlačit podráždění působené vévodou a neustálým deštěm.

Ne, pomyslela si, když o tom chvíli přemýšlela. Jen vévodou.

Kdyby měla po ruce podnos plný lyonských klobás, házela by na něj jeden věnec za druhým.

Nedlouho poté, co dorazili pánové, ohlásila lady Skeffingtonová, že se rozloučí, a Beatrice, která to považovala za vynikající příležitost k ukončení večera, se také omluvila. Nudný den naplněný nekonečným plkáním a nevyčísitelným množstvím šálků čaje ji vyčerpal. Věřila, že usne, jakmile se hlavou dotkne polštáře.

Přesto byla o několik hodin později stále vzhůru.

Počítala ovečky, řešila v duchu složité matematické rovnice a opakovala si děj každého Shakespearova dramatu, které znala – komedie, tragédie i historické kusy –, ale nakonec své snahy vzdala. Posadila se, zapálila svíčku a uvažovala, co by si mohla přečíst, ale možnosti byly jen skrovné. Teprve včera večer dočetla fascinující biografii vikomta Townshenda, který v jejím případě dosáhl nemyslitelného, totiž vyvolal v ní poprvé v životě touhu pěstovat tuřín. Přivezla si rovněž román *Farář wakefieldský*, ale zaznamenala u sebe až překvapivý nezájem jej vůbec otevřít.

Biografii si velmi užila, a tak uvažovala, že by si raději přečetla nějakou další, ideálně takovou, která rovněž pojednává o rozvoji britského zemědělství. Což byl jistě náročný požadavek, ale v té extravagantní knihovně, kterou od podlahy ke stropu pokrývaly police plné knih, se nějaká taková jistě najde. Zamyšleně vstala z postele, zapálila další svíci a donesla si ji k hodinám, aby zjistila, kolik je. Téměř dvě hodiny ráno. Připadalo jí neuvěřitelné, že se celé tři hodiny pokoušela usnout, ale tady byl jasný důkaz.

Tohle si jistě žádalo nějaké zoufalé řešení.

Vklouzla do županu a uvažovala, kdo by mohl být ještě vzhůru a překvapit ji. Možná mladý Skeffington a Amersham, protože ti

dva zůstali dlouho vzhůru i včera v noci, popíjeli brandy a hráli karty. Russell, který starší muže považoval za následováníhodné, by mohl být s nimi, ačkoli mu otec přísně zakázal účastnit se hazardních her. Pokud stále hrají piket, budou jistě zase usazeni v salonku, který se nacházel v jiném poschodí.

Pravděpodobné nebylo ani to, že by narazila na někoho z Otleyových, protože všichni tři považovali kvalitní noční spánek za zásadní prostředek k udržení Emilyiny krásy. Její matka tuto teorii vysvětlovala během snídaň opravdu podrobně, aby tak zdůvodnila, proč se s manželem opozdili k jídlu.

„Nedodržujeme městský ani venkovský čas. Jediný, který je pro nás podstatný, je čas otleyovský,“ řekla a hodila si do šálku s čajem třetí homoli cukru.

Takže zbývají jen Nuneaton a Kesgrave, pomyslela si, když otvírala dveře a mžourala do temné chodby osvětlené jen svíčkou. Všichni svobodní muži byli ale ubytováni v jiném křídle. Chodba byla samozřejmě liduprázdná a koberec se zdál dostatečně silný, aby utlumil její kroky. I kdyby byl v okolních pokojích někdo vzhůru, určitě by nic neslyšel.

Tiše překonala chodbu a tak rychle, jak jen dokázala, sestoupila po tmavém schodišti. Dole se na okamžik zastavila, aby se rozhlédla a určila správný směr. Pokud si půdorys domu pamatovala správně, nacházela se nyní na severním konci haly, tedy v blízkosti hudebního salonku, šicího budoáru jejího lordstva a knihovny. V tomto poschodí bylo i několik ložnic, ty ale ležely na jižní straně.

Beatrice před sebou nesla svíci, která jí v černočerné tmě poskytovala alespoň trochu světla. Udělala několik kroků vpřed. Obklopena nocí uvažovala, jak chodba vedoucí ke knihovně vypadá za jasného dne. Vesele, pomyslela si, obzvlášť s dekoracemi v podobě mořské pěny na stěnách a malbou krajinky zobrazující park na východní straně.

Uslyšela vrznutí podlahy a zděšením jí poskočilo srdce. Teprve potom si uvědomila, že zdrojem onoho zvuku byla ona sama.

„Pro lásku boží,“ zamumlala polohlasně. „Chodba je úplně prázdná. Děláš, jako by ses nikdy uprostřed temné noci neprocházela po cizím domě.“

Pravda ale byla, že neprocházela. Mnohokrát procházela v noci se svíčkou v ruce domem ve Welldale, ale tam znala každé uvolněné prkno a prasklinu ve zdi.

Tohle bylo jiné.

Každopádně jí to nijak nepomohlo zklidnit zjitřenou představivost. V zákoutích chodby se však neskrývalo nic než pár chuchvalců prachu, které místní služby přehlédly při úklidu.

Pamatovala si, že knihovna ležela zhruba uprostřed chodby, a tak se v těch místech zastavila a pozvedla svíčku. Přistoupila k nejbližším dveřím, otevřela je a uviděla impozantní stín Skefingtonova úchvatného fortepiana.

Výborně, pomyslela si. Našla jsem hudební salonek.

To znamenalo, že knihovna je hned naproti.

Znovu zvedla svíci a vykročila opačným směrem, ale všimla si, že dveře už jsou otevřené. Vstoupila a ihned se přesvědčila, že se skutečně jedná o knihovnu. Vysokými klenutými okny pronikalo dovnitř bledé měsíční světlo – Amershamova větrná teorie tedy mohla být přece jen správná – a osvětlovalo police, které lemovaly stěny v hlavní části. Přímo uprostřed stály čelem k sobě dvě pohovky a psací stůl z ořechu nablýskaný do vysokého lesku. Nalevo od vstupu se zdvihalo schodiště vedoucí do mezaninu plného solitérních polic se čtenářským koutkem a křeslem. Působilo na první pohled tak útulně, že se jí okamžitě zachtělo se do něj stulit.

Okázalost toho místa ji doslova nadchla, protože ve všech směrech překonávalo knihovnu ve Welldale, kde se ve skutečnosti jednalo jen o další z mnoha místností, v nichž teta Vera podávala

čaj. Knihy tam samozřejmě byly také, dokonce několik opravdu významných prvních vydání, ale místnost postrádala velkorysost knihovny v Lakeview. Welldaleská sbírka, skrovný výběr titulů, jejichž stáří nepřesahovalo sto let, byla ve srovnání s tou místní jako sklenice vody poměřovaná s oceánem.

Byla si jistá, že tu najde přesně to, co hledá.

Kde asi mají biografie?

První oddělení, které našla, obsahovalo romány z osmnáctého století. Ačkoli patřila k obdivovatelkám Samuela Richardsona a Jonathana Swifta, spěšně přešla k dalším policím. Přečetla si hřbety knih: *Ztracený ráj... La Princesse de Clèves... Don Quixote*. Následoval John Donne, George Herbert, Robert Herrick, Ben Jonson a Henry King.

Uvědomila si, že přízemní část byla vyhrazena čistě beletrii a poezii, a tak se vydala po schodišti výš do druhého patra. I tam pak prohledávala police. Zeměpis, náboženství, historie. Čím hlouběji se nořila mezi regály, tím větší tma ji obklopovala, protože police bránily přístupu měsíčního světla. Pozvedla svíci, aby si přečetla označení daného oddělení. Egyptologie. Zabočila za roh a zakopla o něco tak tvrdého, že jí to i přes pantoflíček poranilo nohu.

Překvapeně zalapala po dechu a proud vzduchu rázem uhasil svíci.

Skvěle, pomyslela si a sehnula se, aby nahmatala inkriminovaný předmět. Byl studený, tvrdý, kovový a dlouhý.

Svícen?

Opravdu?

Kdo by se zachoval tak nedbale a nechal na podlaze ležet svícen? Nemohla uvěřit, že by lady Skeffingtonová zaměstnávala tak nepořádné služebné.

Uchopila svícen do ruky a ucítila něco lepkavého. Možná nějaké želé? Pokoušela se ve tmě lépe zaostřit, ale nebylo to k ničemu.

Svíce už nehořela a měsíční světlo bylo příliš slabé, než aby do uličky vrhalo dostatek světla.

Ten lepkový pocit jí byl zvláštním způsobem povědomý. Možná bezinková marmeláda? Beatrice se opatrně přesunula na konec uličky a zamířila k velkému oknu, kterým pronikalo mihotavé světlo. Bylo slabé, ale jasné. Konečně se vymotala ze sevření regálů, obešla další roh a tam, v pronikavé měsíční záři, se zlatými kučery spadajícími do čela, stál vévoda Kesgrave. Díval se na něco na podlaze.

Tyčil se nad mrtvým tělem pana Otleyho.

KAPITOLA DRUHÁ

Nekřič. Nekřič. Nekřič.

Beatrice si to slovo v duchu opakovala a srdce jí zatím pádilo jako tucet cválajících koní. Oči přitom upírala na mrtvého muže v dobře známé jasné zelené vestě. Ležel tváří dolů, nos přitisknutý do koberce a temeno hlavy měl celé zalité krví proudící z rány v zadní části lebky, která...

Ach bože.

Prsty svírající svícen v náhlé hrůze povolily stisk a zbraň, která ukončila život ubohého pana Otleého, dopadla na zem. K jejím zděšením se ozvalo hlasité zadunění následované ozvěnou a kovovým břinknutím. Vévoda zvedl hlavu.

„Vy!“ vydechl překvapeně.

Ano, já, pomyslela si v šokovaném prozření. Svědkyně vaší podlosti.

Co s ní udělá? Praští ji do hlavy jako toho obchodníka s kořením? Uškrtní ji? Uduší knihou? Mohl provést cokoli, co se mu zlíbí, protože byl téměř o hlavu vyšší než ona. A navíc pěkně svalnatý. Všechna ta odpoledne trávená s boxerským šampionem přezdívaným džentlmen Jackson, kdy bojovali jako praví Korintáné, ho náramně připravila na to, aby její život sfoukl jako svíčku.

Co udělá s jejím tělem? Nechá ho ležet v knihovně, aby ho objevila nějaká služka nebo lokaj? Zakope ho v parku? Hodí do

jezera, takže se její rodina nikdy nedozví, co se s ní stalo? Přinutí ji napsat vzkaz, že navždy opouští Hyde-Clare a míří hledat štěstí na kontinent, nebo do Ameriky?

Bude teta Vera takovému nesmyslu věřit? Beatrice za posledních dvacet let jistě neprojevila ani náznak dobrodružného ducha, aby se taková historka dala ospravedlnit. Sama se vypravila nejdál k severní hranici Sussexu a bylo to jen...

Utíkej, ty hloupá. Strhni na něj polici. Křič!

Věděla, že musí něco udělat, ale ztuhlá hrůzou zůstala nehybně stát. Jako poslušné jehně vedené na porážku.

Sbohem, krutý světe.

„Nehýbejte se,“ nařídil Kesgrave.

Ta ironie. Beatrice by se měla rozesmát.

Její zděšení ale bylo natolik hluboké, že se nezmohla ani na tak ubohou reakci. Vlastní neschopnost ji zároveň znechutila. Dvě desítky let pod tetiným pantořlem z ní učinily poslušnou loutku, to byla pravda, ale teď byl v sázce její život. V takové situaci přece musí najít odvahu a odpovědět.

Aspoň jediné slovo protestu, pro rány boží!

A byla to právě tato poslední myšlenka, vědomí, že v okamžiku strachu, kdy se jí chtělo až zvracet, prožila emoci v podobě znechucení nad tak ubohou zbabělostí, která ji konečně postrčila k činu. Sehnula se pro svícen, výhrůžně ho zvedla nad hlavu a řekla: „Vý se nehýbejte.“

Její hlas zněl příliš slabě. Kdyby byla vraždícím vévodou, který se jí snaží zastrašit, potěšeně by se rozesmála a potom by na své osobě napáchala značné škody. Zvedla svícen výš, takže se zaleskl v měsíčním světle.

„Nemyslete si, že zabijete i mě,“ prohlásila uspokojivě pevným hlasem. Myslela to naprosto vážně, a v tom okamžiku to tak dokonce i cítila. Nehodlala tu zemřít, nehodlala zemřít uprostřed noci v opuštěné knihovně v zapadlém koutě cumbrijského hrabství.